

ХИМСУКА

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

В града Оудх живял един цар, който имал трима сина. Те били буйни, но много умни и образовани. Един ден царят повикал синовете си, за да ги изпита. Искал да разбере как биха наказали човек, които пристъпи закона.

— Да кажем — започнал той, — аз поверя честта и живота си на някого, но той се окаже предател. Какво наказание заслужава той?

Най-големият син казал:

— Да му се отреже главата веднага!

Вторият син казал:

— Аз съм напълно съгласен. Такъв човек трябва да бъде убит. Никаква милост за предателството.

Третият син си мълчал.

— Е, моето момче, ти какво мислиш — обърнал се към него царят.

— Господарю! — казал принцът — Наистина наказанието за такова престъпление е смърт. Но преди да бъде убит този човек, трябва съвсем сигурно да се докаже, че той е виновен.

— Нима мислиш, че невинен човек може да бъде убит? — възкликнал царят.

— Да, разбира се — отговорил принцът, без ни най-малко да се смути. — Това може да се случи — продължил той. — Чувал съм много истории за невинни хора, осъдени на смърт.

И младият принц разказал следната чудна приказка.

Живял някога в царството Видарбха един цар, който имал прекрасен папагал. Казвал се Химсука и бил много умен. Можел да разговаря на няколко езика. Царят много го обичал и често се обръщал към него за съвет по важни държавни дела.

Химсука не живеел в клетка. Било му позволено да лети свободно навсякъде, където пожелае. Една сутрин излетял от двореца и отишъл в джунглата. Така се случило, че там срещнал баща си.

— Толкова се радвам да те видя, синко — разнежил се старият папагал. — И майка ти би желала да те види. Не можеш ли да си дойдеш за няколко дни у дома?

— Много искам да си дойда и да видя мама — отвърнал Химсука, — но първо трябва да получа разрешение от царя.

Химсука полетял обратно към двореца и помолил царя да му разреши да погостува на родителите си. Отначало царят не искал да го

пусне за по-дълго. Бил толкова привързан към птицата, че не можел да си представи да живеят разделени. Но накрая склонил и дал съгласието си Химсука да отиде на гости.

— Можеш да отидеш да прекараш няколко дни при родителите си, но се върни колкото можеш по-скоро.

— Разбира се — отговорил папагалът. — Ще си дойда след две седмици.

Химсука веднага намерил баща си и двамата полетели към родния дом. Старата му майка била безкрайно щастлива да види любимия си син след дългата раздяла. За щастливите птици времето минавало неусетно, но на четиринадесетия ден Химсука казал:

— Скъпи родители, прекарах две щастливи седмици с вас, но вече трябва да тръгна. Царят ме чака.

Неизбежната раздяла изпълнила с мъка сърцата на бащата и майката. Но те разбрали, че дългът го зове.

— Бихме искали да изпратим някакъв подарък на царя — казал бащата на папагала, — но не знаем какво да изберем.

Двамата стари папагали се замислили на какво би се зарадвал най-много един цар. Накрая бащата извикал.

— О, сетих се! Ще ти дам най-хубавия подарък! В синята планина, зад джунглата расте едно дърво. То ражда плодовете на безсмъртието. Човек, който вкуси от тях, никога не умира и остава завинаги млад. Ще донеса от тези плодове и ти ще ги занесеш на царя.

Бащата-папагал отлетял и след известно време се върнал с вълшебния плод, чиято кора блестяла като злато в човката му. Дал го на Химсука и му заръчал да поздрави от тяхно име царя.

Слънцето вече залязвало, когато Химсука си тръгнал. Скоро тъмнина покрила всичко. Папагалът решил да прекара нощта на някое дърво, но първо трябвало да намери сигурно място за скъпоценния подарък. За щастие открил една хралупа и внимателно скрил в нея златния плод. Уморен от пътя и от спомена за старите си родители, папагалът скоро заспал.

За зла беда хралупата, където бил скрил плода на безсмъртието, се оказала жилище на отровна змия. Веднага щом се прибрала, змията съзряла блестящия плод и поискала да разбере дали се яде. Отхапала малко парченце, но вкусът му ѝ се сторил противен и тя го оставила.

Но дори лекото докосване до плода било достатъчно, за да проникне змийската отрова в него.

На следващата сутрин Химсука, който не подозирал нищо, взел плода и продължил пътешествието си. Няма търпение да стигне до двореца и да връчи плода на безсмъртието.

Радостта на царя била неописуема. Той решил да организира прием и поканил всички министри и членове на царското семейство. Няма търпение да вкуси от плода на безсмъртието и да се подмлади.

— Почакайте, ваше величество — възпрял го първият министър. — По-мъдро ще е първо някое животинче да опита плода, ако не му се случи нищо, тогава може да го ядете.

— Прав си, приятелю — казал царят, който бил свикнал да се вслушва в съветите на министрите си.

Той отрязал от плода и хвърлил парченце на една гарга, която се навъртала наоколо. Тя не се подвоумила, клъвнала парчето и... веднага умряла.

— Ваше величество — побързал да се възползва от случая първият министър, — вие едва се спасихте. Плодът е отровен. Това не е никакъв плод на безсмъртието. Няма съмнение, че Химсука иска да ви отрови!

Министърът завиждал на прекрасната птица, заради любовта на царя и често говорел против Химсука. Сега му се паднал сгоден случай да ѝ отмъсти. Думите му се оказали не по-малко смъртоносни от змийската отрова. Царят побеснял от гняв, извадил мечата си и, без много да се замисли, отсякъл главата на най-верния си съветник — Химсука. После заповядал да изнесат отровния плод извън стените на града и да го заровят в дълбока яма.

Така и направили. Скоро от семките на плода порасло китно дърво. Клоните му се обсипвали със златни плодове, чиято красота примамвала минувачите.

— Тези плодове са отровни — казал царят, когато чул за дървото. — Това са плодовете на смъртта.

И той заповядал да обградят дървото с висока ограда и да го пазят денем и нощем, за да не може никой да яде от отровните му плодове. Новината за необикновеното дърво, което ражда плодовете на смъртта, се разнесла мълниеносно из царството. Хората се бояли дори

да докоснат дървото, но от любопитството ги карало често да го заглеждат.

В края на града, в схлупена къщурка, живеели баба и дядо.

Били толкова стари и бедни, че разчитали само на милосърдието на хората. Но дошло време, силите им съвсем ги напуснали и вече не можели дори да излизат и да просят.

— Старо — рекъл дядото, — туй нашето не е живот вече. Гладът и болестите са по-страшни и от смъртта. Ще отида до дървото да донеса от онези плодове. Те ще са ни спасението...

Речено-сторено. С последни сили дядото допълзял до оградата, издебнал мига, когато пазачите не внимавали, промушил се и откъснал от спасителните плодове. Като се прибрал вкъщи, двамата с бабата изяли по един от плодовете и си легнали в леглата, надявайки се, че скоро ще умрат и ще се освободят мъките.

Но каква била изненадата им, когато на другата сутрин се събудили живи и здрави и... млади, пълни със сила и енергия за живот.

Царят чул за това нечувано чудо и отишъл лично да види старците. Той се изумил, когато на прага на порутената къщурка го посрещнали млад момък и девойка. Разбрал, че Химсука наистина му бил поднесъл плода на безсмъртието и вечната младост. Горчиво се разкажал за несправедливата си постъпка. Сълзи като реки потекли от очите му, но верният съветник вече го нямало...

— Ето защо — продължил младият принц, — казах, че обвиняемият може да бъде наказан, само когато напълно се докаже вината му.

Царят бил толкова доволен от разказа на третия си син, че го избрал той да бъде следващият цар на Оудх.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.